

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D. v právní věci

žalobce: **S. B.**
státní příslušnost X
t. č. pobytem X

zastoupen **Mgr. Martina Šamlotová, advokátka**
sídlem Milady Horákové 1957/13, 602 00 Brno
proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 9. 2023, č. j. OAM-696/ZA-ZA11-K10-2023,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 9. 2023, č. j. OAM-696/ZA-ZA11-K10-2023, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** uhradit žalobci na náhradě nákladů řízení částku ve výši **6 800 Kč**, a to ve lhůtě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Martiny Šamlotové, advokátky, sídlem Milady Horákové 1957/13, 602 00 Brno.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“) se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené

rozhodnutí“), kterým žalovaný o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany rozhodl tak, že žalobci mezinárodní ochranu dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neudělil.

II. Napadené rozhodnutí

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný shrnul informace sdělené žalobcem v rámci řízení o udělení mezinárodní ochrany. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti žalobce o mezinárodní ochranu jsou rodinné spory kvůli majetku, v důsledku nichž je žalobci vyhrožováno smrtí ze strany jiné rodové linie. Současně žalobce v dané žádosti poukázal na své ekonomické potíže a diskriminační zacházení s příslušníky kurdské národnosti v Turecku.
3. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný při posouzení azylové žádosti vycházel zejména z výpovědí žalobce poskytnutých v řízení o udělení mezinárodní ochrany, protokolu o výsledku žalobce v řízení o správním vyhoštění ze dne 30. 5. 2023 a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení stran politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Turecku. Jelikož se žalobce svého práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř.“), v rámci protokolu o pohovoru k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 1. 6. 2023 vzdal, žalovaný po shromáždění podkladů k seznámení žalobce s podklady rozhodnutí nepřistoupil.
4. Žalovaný posoudil azylový příběh žalobce z hlediska důvodů pro udělení azylu a neshledal, že by žalobce splňoval podmínky ve smyslu § 12 písm. a) či b) zákona o azylu. Žalobce v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možné učinit závěr, že by byl v Turecku pronásledován za uplatňování politických práv a svobod. Žalobce jako hlavní důvod žádosti o udělení mezinárodní ochrany označil rodinné majetkové spory a s tím související obavy o svůj život. Žalovaný vyhodnotil tato tvrzení jako nevěrohodná, neboť odporují informacím sděleným žalobcem v řízení o správním vyhoštění, v němž žalobce jako jedinou příčinu svého odchodu z Turecka uváděl potíže ekonomického charakteru.
5. Ohledně doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu pak žalovaný uzavřel, že žalobce zákonné podmínky pro její udělení nesplňuje. Ve správním řízení totiž nebyly zjištěny žádné skutečnosti, na základě kterých by žalobci mohla hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma uložením či vykonáním trestu smrti či nebezpečí mučení či nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. V této souvislosti přitom odkázal na svůj výklad ohledně nevěrohodnosti žalobcem předkládaného azylového příběhu. Současně žalovaný dovodil, že intenzity vážné újmy podle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu nedosahují ani ekonomické problémy žalobce či ne zcela ideální postavení příslušníků kurdského etnika žijícího v Turecku.
6. Poněvadž okolnosti azylového příběhu žalobce přiznání mezinárodní ochrany neodůvodňují, žalovaný žalobci mezinárodní ochranu neudělil.

III. Žaloba

7. Žalobce považuje napadené rozhodnutí za nezákonné. Namítal, že jej žalovaný zkrátil na jeho právu na spravedlivý proces, neboť mu neumožnil, aby se seznámil a vyjádřil k podkladům pro vydání rozhodnutí dle § 36 odst. 3 s. ř.
8. Pokud žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že se žalobce svého práva vzdal, žalobce proti tomu namítal, že je osobou práva neznalou a žalovaný mu dostatečně nevysvětlil, co znamená seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, ani to, že se jedná o úkon, kdy ještě sám může předložit další důkazní prostředky. Je zcela zřejmé, že žalobce jako cizinec nemůže rozumět té části správního řízení, ve které má ještě poslední možnost doplnit dokazování a seznámit se se všemi zprávami, které žalovaný k jeho případu nashromáždil, a vyjádřit se k nim. Podle mínění žalobce neexistuje žádný zákonný důvod pro to, aby se jej žalovaný již při pohovoru k žádosti o mezinárodní ochranu dotazoval, zda se chce svého práva na seznámení a vyjádření s podklady pro rozhodnutí vzdát. Na podporu své argumentace žalobce odkázal na právní názor vyslovený Krajským soudem v Brně v rozsudku ze dne 17. 5. 2023, č. j. 41 Az 4/2023-58.
9. Jelikož žalobce neznal obsah podkladů pro rozhodnutí, tak nevěděl, že jejich součástí je i protokol o jeho výsledku provedeném v řízení o správním vyhoštění. Pokud pak žalovaný v napadeném rozhodnutí poukazoval na to, že se žalobce v průběhu řízení o správním vyhoštění vyjadřoval ohledně svých důvodů vycestování z vlasti odlišně, nemohl se žalobce k namítaným rozporům vyjádřit. Navíc, ani při pohovoru k důvodům azylové žádosti nebyl žalobce žalovaným se svými předchozími odpověďmi nijak konfrontován, aby mohl rozdíly v odpovědích vysvětlit.
10. Konečně žalobce namítal, že měl při obou výsledcích ustanovené tlumočnický tureckého jazyka, ovšem jeho mateřským jazykem je kurdština. Třebaže žalobce turečtině rozumí, neovládá ji na úrovni mateřského jazyka. Je tedy možné, že neporozuměl všemu, co při pohovorech proběhlo či bylo řečeno.
11. Pro uvedená procesní pochybení žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Současně požádal nahradit náklady soudního řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

12. Ve vyjádření ze dne 30. 10. 2023 žalovaný zdůraznil, že žalobce je dospělou a plně svéprávnou osobou, která je schopna porozumět průběhu správního řízení a poučením, která se jí dostanou.
13. Ve vztahu k žalobcem odkazovanému rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 17. 5. 2023, č. j. 41 Az 4/2023-58, žalovaný konstatoval, že v něm vymezené podmínky pro účinné vzdání se práva podle § 36 odst. 3 s. ř. byly v posuzované věci splněny. Žalovaný totiž v době, kdy žalobce vyzval k seznámení s podklady rozhodnutí, měl již podklady rozhodnutí kompletně k dispozici. Současně poučení žalobce o vzdání se práva podle § 36 odst. 3 s. ř. obsahově neutrpělo oproti poučení, jež se dostává žadatelům o mezinárodní ochranu při klasickém seznámení s podklady rozhodnutí. Komparací poučení učiněného v rámci pohovoru a standardního poučení v rámci úkonu seznámení s podklady rozhodnutí lze dojít k závěru, že procesní práva žalobce nebyla žádným způsobem zasažena.

14. Žalovaný popřel tvrzení žalobce, že mu nesdělil, že disponuje jeho výpovědí učiněnou v řízení o správním vyhoštění. Žalovaný poskytl žalobci na závěr pohovoru k azylové žádosti možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, přičemž demonstrativně zmínil podklady, z nichž hodlá při svém rozhodování vycházet. Žalobci nic nebránilo, aby se seznámil s kompletními podklady rozhodnutí (vč. protokolu o výsledku v řízení o správním vyhoštění) již při pohovoru, případně mohl trvat na pozvání k samostatnému seznámení s podklady.
15. Jelikož žalovaný při vydání napadeného rozhodnutí postupoval v souladu se zákonem, navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Správní spis

16. Správní spis sestává zejména ze záznamu o poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 1. 6. 2023 a z protokolu o pohovoru k dané žádosti z téhož dne, při němž se žalobce mj. vzdal práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Mimoto žalovaný do správního spisu podle seznamu spisového materiálu ke dni 5. 9. 2023 zařadil i kopii protokolu o výsledku žalobce učiněném v řízení o správním vyhoštění ze dne 30. 5. 2023.
17. Pro účely posouzení aktuální bezpečnostní a politické situace v Turecku a vydání napadeného rozhodnutí zařadil žalovaný dne 5. 9. 2023 do správního spisu následující podklady: Informaci OAMP: Turecko: Turecký soudní systém ze dne 7. 3. 2022, Zprávu Organizace pro bezpečnost a spolupráci v Evropě (OBSE): Profil země: Turecko ze dne 22. 2. 2022, Zprávu Mezinárodní organizace pro migraci (IOM): Turecko: Přehled údajů o zemi za rok 2022 ze dne 23. 2. 2023, Informaci MZV ČR č. j. 103966-6/2022-LPTP ze dne 16. 3. 2022, k č. j. MV-39234-1/OAM-2022, Informaci MZV ČR č. j. 118577-6/2023-MZV/LPTP ze dne 23. 8. 2023, k č. j. MV-110147-2/OAM-2023, a Informaci OAMP: Turecko: Bezpečnostní a politická situace v zemi: Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv ze dne 8. 7. 2022.
18. Na podkladě citovaných dokumentů vydal žalovaný napadené rozhodnutí, které je v tomto řízení předmětem soudního přezkumu.

VI. Posouzení věci krajským soudem

19. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána osobou oprávněnou [§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] a ve lhůtě podle § 32 odst. 1 zákona o azylu (ve znění účinném do 30. 6. 2023).
20. Soud ve věci rozhodl podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili (nevyjádřili výslovný nesouhlas s tímto postupem) a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.

21. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů. Při posuzování věci soud přihlédl rovněž k čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice).
22. Žaloba je **důvodná**.
23. Žalobou brojil žalobce proti procesnímu postupu žalovaného. V první řadě žalovanému vytýkal, že jej dostatečně jasně a srozumitelně nepoučil o následcích spojených se vzdáním se práva na seznámení a vyjádření se k podkladům rozhodnutí.
24. Stěžejním v posuzované věci je ustanovení § 36 odst. 3 s. ř., jež normuje, že: „*Nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal. [...]*“ Hlavním smyslem a účelem tohoto ustanovení je poskytnout účastníku řízení skutková zjištění správního orgánu, aby mohl případně poukázat na jejich nesprávnost či mohl stávající podkladový materiál doplnit o další podklady (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2003, č. j. 7 A 112/2002-36, či ze dne 17. 12. 2003, č. j. 5 A 152/2002-41; veškerá rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Případné porušení tohoto procesního práva pak představuje významné a jen obtížně napravitelné procesní pochybení, které zpravidla vždy zakládá nezákonnost správního rozhodnutí (srov. zde např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 6. 2003, č. j. 7 A 130/2002-28, či též nálezy Ústavního soudu ze dne 3. 3. 2005, sp. zn. II. ÚS 329/04, a ze dne 12. 10. 2000, sp. zn. III. ÚS 58/2000; nálezy Ústavního soudu jsou dostupné na www.usoud.cz). Judikatura správních soudů přitom dovodila, že právo dle § 36 odst. 3 s. ř. je třeba realizovat i v případě, kdy je zcela evidentní, že žádosti účastníka řízení nebude možné vyhovět (srov. např. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 23. 7. 2012, č. j. 10 A 70/2012-41).
25. Právo být seznámen s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim se neuplatní v případě, pokud se účastník řízení tohoto práva vzdal. Možností žadatele o mezinárodní ochranu vzdát se práva na vyjádření k podkladům rozhodnutí o žádosti o udělení mezinárodní ochrany se krajský soud velmi podrobně zabýval ve svém recentním rozsudku ze dne 17. 5. 2023, č. j. 41 Az 4/2023-58, přičemž správnost jím vyslovených právních závěrů byla potvrzena Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 12. 1. 2024, č. j. 5 Azs 120/2023-24 a navazující judikatuře. Krajský soud shledal citovanou judikaturu plně aplikovatelnou i v nyní řešené věci, protože z ní při hodnocení žalobní námitky vycházel.
26. V citovaném rozsudku krajský soud vyjádřil dvě základní podmínky, při jejichž kumulativním splnění bude vzdání se práva dle § 36 odst. 3 s. ř. způsobilé vyvolat právní účinky.
27. Pro účinné vzdání se práva podle § 36 odst. 3 s. ř. v azylovém řízení je v první řadě zapotřebí, aby v době, kdy se žadatel o mezinárodní ochranu svého práva na vyjádření se k podkladům rozhodnutí vzdal, shromážděné podklady skutečně existovaly. Jinými

slovy, je nezbytné, aby v době projevu vůle žadatele, jímž se vzdává práva ve smyslu § 36 odst. 3 s. ř., správní orgán veškeré podklady, z nichž hodlá při svém rozhodování vycházet, již nashromáždil a v souladu se zásadou písemnosti správního řízení je zařadil do správního spisu (*quod non est in actis, non est in mundo*). Krajský soud v tomto ohledu dospěl k názoru, že by nebylo vůči právu vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí přiměřené, pokud by se ho mohl žadatel vzdát, aniž by svými argumenty mohl ovlivnit rozhodování správního orgánu ve smyslu čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

28. Druhou nezbytnou podmínkou je, aby byl žadatel o mezinárodní ochranu o dopadech vzdání se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí náležitě informován. Nelze pominout, že žadatel je osobou, která se vyskytuje pro ni v neznámém prostředí, neovládá český jazyk a neorientuje se v českém právu. Proto je potřeba, aby poučení správního orgánu o tom, že se žadatel může práva podle § 36 odst. 3 s. ř. vzdát, bylo učiněno dostatečně podrobně a zároveň ve vztahu k žadateli jednoznačně a srozumitelně. Pouhá citace textu právního předpisu není v tomto ohledu dostačující. Správní orgán musí žadateli vysvětlit, že pokud se svého práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdá, nebude již v rámci správního řízení moci obsah shromážděných podkladů zpochybňovat, upozorňovat na v nich obsažené nepřesnosti ani namítat chybějící informace týkající se důvodů žádosti. Jen za těchto okolností se pak žadatel může svého práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdát informovaně s vědomím všech procesních důsledků.
29. Krajský soud uplatnil shora uvedená kritéria v nyní posuzované věci a shledal námitku žalobce důvodnou. V řešené věci totiž žalovaný nesplnil ani jednu z vymezených podmínek.
30. V první řadě ze správního spisu vyplývá, že žalobce se práva podle § 36 odst. 3 s. ř. vzdal prohlášením do protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 1. 6. 2023. Ze soupisu spisového materiálu (spisového přehledu) ze dne 18. 9. 2023 však zdejší soud zjistil, že veškeré informace popisující politickou a bezpečnostní situaci v zemi původu, jakož i protokol o výsledku žalobce učiněném v řízení o správním vyhoštění, z něhož žalovaný v napadeném rozhodnutí vycházel, byly do správního spisu zařazeny až dne 5. 9. 2023. Tyto dokumenty se tedy staly součástí správního spisu více než tři měsíce poté, co se žalobce svého práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal. Z časového hlediska tak bylo vzdání se práva podle § 36 odst. 3 s. ř. již v rámci pohovoru o žádosti o udělení mezinárodní ochrany předčasné. Jelikož žádná ze zpráv dokumentujících bezpečnostní a politické poměry v Turecku ani protokol o výsledku žalobce v řízení o správním vyhoštění nebyly žalobci v okamžiku, kdy se svého práva na vyjádření k podkladům rozhodnutí vzdal, přístupné (Informace MZV ČR č. j. 118577-6/2023-MZV/LPTP ze dne 23. 8. 2023, k č. j. MV-110147-2/OAM-2023, dokonce v době provádění pohovoru o žádosti o mezinárodní ochranu ani neexistovala), neměl žalobce objektivně reálnou možnost se s obsahem uvedených podkladů seznámit a ani na ně v případě potřeby adekvátním způsobem zareagovat.
31. Krajský soud tedy uzavírá, že první podmínka (tj. existence shromážděných podkladů v době vzdání se práva podle § 36 odst. 3 s. ř.) v řešené věci naplněna nebyla.

32. K témuž závěru pak krajský soud dospěl též v případě podmínky náležitého poučení žalobce o dopadech jeho úkonu, kterým se vzdává práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Z dotazu žalovaného, zda se žalobce svého práva podle § 36 odst. 3 s. ř. vzdává, je patrné, že žalobce o účincích vzdání se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí nikterak nepoučil. Naopak žalobci pouze sdělil, že má ve smyslu § 36 odst. 3 s. ř. možnost se před vydáním konečného rozhodnutí k podkladům rozhodnutí vyjádřit, a jen v obecné rovině, za užití demonstrativního výčtu, uvedl, z jakých podkladů hodlá při posuzování azylové žádosti žalobce vycházet. Takové sdělení nelze s ohledem na okolnosti projednávané věci (zejména skutečnost, že je žalobce osobou cizí státní příslušnosti neznalou českého jazyka a právního řádu, která v době provádění pohovoru nebyla zastoupena právním zástupcem), jakož i význam a smysl institutu vzdání se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, považovat za dostačující. Žalobci se nedostalo žádné poučení v tom směru, že pokud se práva vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí vzdá, nebude moci již až do vydání rozhodnutí ve věci na shromážděné podklady žádným způsobem reagovat, resp. jeho případné výtky vůči podkladům rozhodnutí již nebudou mít právní účinky. Právě v důsledku absentujícího poučení si pak žalobce nemohl být vědom toho, že v případě kladné odpovědi definitivně přijde o možnost rozporovat úplnost a správnost údajů obsažených v podkladech, tyto s ohledem na jemu známé okolnosti účinně zpochybňovat nebo doplňovat shromážděné podklady o chybějící poznatky. Žalovaný proto pochybil, pokud žalobci v základních rysech a úměrně jeho postavení neobjasnil význam a podstatu práva podle § 36 odst. 3 s. ř., ani mu dostatečně nevysvětlil procesní důsledky tohoto kroku.
33. Lze shrnout, že žalovaný nesplnil ani druhou podmínku, podle které je potřeba, aby v okamžiku, kdy se žalobce práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdává, byl plně srozuměn s následky takového jednání. Postup žalovaného shledal krajský soud v rozporu jak s § 4 odst. 2 s. ř., tak i s § 36 odst. 3 s. ř., protože námitku žalobce vyhodnotil jako důvodnou.
34. K námitce žalobce, že nevěděl, že součástí podkladů napadeného rozhodnutí bude i protokol o jeho výslechu učiněném v řízení o správním vyhoštění, protože se k obsahu tohoto protokolu nemohl vyjádřit, pak soud v návaznosti na předešlou (důvodnou) žalobní námitku dodává pouze tolik, že v pokračujícím správním řízení bude žalovaný povinen vyzvat žalobce dle § 36 odst. 3 s. ř., aby se k podkladům rozhodnutí mohl vyjádřit. Žalobce tedy bude mít dostatečný prostor k tomu, aby se s obsahem protokolu o svém výslechu v řízení o správním vyhoštění ze dne 30. 5. 2023 seznámil a na dříve uvedené informace adekvátně zareagoval, resp. v případě potřeby objasnil nesrovnalosti ve své předchozí výpovědi.
35. Pokud se pak týče námítky, že žalobce nebyl žalovaným v průběhu pohovoru v řízení o udělení mezinárodní ochrany veden k odstranění rozdílů ve svých výpovědích, krajský soud připouští, že je zejména ve skutkově složitějších či obsáhlejších případech žádoucí, aby správní orgán při existenci pochybností o věrohodnosti výpovědi žadatele poskytl žadateli prostor pro vysvětlení a odstranění těchto nesrovnalostí (srov. též např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2008, č. j. 1 Azs 18/2007-55, či ze dne 28. 7. 2009, č. j. 5 Azs 40/2009-74). Zároveň soud uvádí, že v posuzované věci žalovaný

při vedení pohovoru s žalobcem dne 1. 6. 2023 na svou povinnost umožnit žalobci odstranit rozpory ve výpovědích nerezignoval, neboť dle spisového přehledu v okamžiku vedení pohovoru o důvodech žádosti o mezinárodní ochranu ještě neměl protokol o výsledku žalobce v řízení o správním vyhoštění k dispozici (tento výsledek se ostatně uskutečnil pouhý den před pohovorem provedeným v azylovém řízení). Za této situace potom ponechává zdejší soud na zvážení žalovaného, zda v rámci seznámení s podklady rozhodnutí přistoupí rovněž k provedení doplňujícího pohovoru, ve kterém žalobci umožní skutkové rozpory v jeho dosavadních výpovědích vysvětlit.

36. Závěrem se krajský soud neztotožnil s námitkou žalobce, že během pohovoru k azylové žádosti neměl k dispozici tlumočnicka do svého mateřského jazyka, v důsledku čehož obsahu pohovoru dostatečně neporozuměl. K tomu zdejší soud uvádí, že žalobce při poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu sdělil, že je schopen se dorozumět kurdským i tureckým jazykem. Nelze proto žalovanému nyní vytýkat, že žalobci ustanovil tlumočnicka tureckého jazyka, jestliže sám žalobce označil turečtinu jeden z jazyků, které ovládá. Kromě toho, případné nepřesnosti či nejasnosti vzniklé tlumočením žalobce měl a mohl namítat již v průběhu azylového pohovoru, což neučinil. Současně nevyužil ani práva na přetlumočení celého protokolu za účelem kontroly jeho obsahu. Tato námitka tudíž není důvodná.

VII. Závěr a náklady řízení

37. Po důkladném přezkumu napadeného rozhodnutí, resp. řízení, které jeho vydání předcházelo, zjistil krajský soud v procesním postupu žalovaného vady mající vliv na zákonnost výsledného rozhodnutí. Jelikož v řešené věci žalovaný porušil procesní právo žalobce dle § 36 odst. 3 s. ř., krajský soud napadené rozhodnutí pro vady podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (výrok I.).
38. V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem vyjádřeným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Konkrétně je žalovaný v obnoveném řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany povinen od projevu vůle žalobce, kterým se svého práva na vyjádření k podkladům rozhodnutí vzdal, neboť tento nemá v daném případě právní účinky. V dalším řízení je potřeba vyzvat žalobce, aby se seznámil s podklady rozhodnutí, jež žalovaný nashromáždil, a následně se k nim vyjádřil. Nic nebrání žalovanému v tom, aby ve výzvě podle § 36 odst. 3 s. ř. poučil žalobce o tom, že se může práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdát. Poučením však musí žalobci jednoznačně, logicky a srozumitelně vysvětlit důsledky tohoto procesního úkonu, zejména mu musí jasně vysvětlit, že po vzdání se práva vyjádřit se k podkladům již nebude moci vůči podkladům rozhodnutí nic dodat, resp. před vydáním rozhodnutí nebude znát obsah správního spisu. Teprve pokud se žalobce k podkladům rozhodnutí vyjádří (příp. právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí nevyužije) nebo se tohoto svého práva informovaně vzdá, může žalovaný ve věci opětovně rozhodnout.
39. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci byl žalobce úspěšný, a proto má právo na náhradu

nákladů řízení. Ze soudního spisu soud zjistil, že žalobci vznikly náklady řízení spočívající v odměně a náhradě hotových výdajů právní zástupkyně (advokátky). Ta ve věci prokazatelně učinila dva úkony právní služby ve smyslu vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu (dále jen „AT“). Konkrétně se jednalo o přípravu a převzetí právního zastoupení [(§ 11 odst. 1 písm. a) AT] a písemné podání ve věci samé – žalobu [(§ 11 odst. 1 písm. d) AT]. Za jeden úkon právní služby náleží dle § 7 bodu 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) AT odměna ve výši 3 100 Kč. Současně zástupkyni žalobce dle § 13 odst. 4 AT náleží paušální náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč za každý úkon právní služby. Celkem tak za zastupování žalobce náleží odměna ve výši 6 800 Kč. Jelikož zástupkyně žalobce dle veřejně dostupných zdrojů od 1. 4. 2023 není plátcem DPH, nenavyšoval soud výslednou částku o tuto daň.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 26. března 2024

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D. v. r.
samosoudce